

Autoreferat

1. Imię i nazwisko: Janusz Robert Budziński

2. Posiadane dyplomy, stopnie naukowe/ artystyczne – z podaniem nazwy, miejsca i roku ich uzyskania.

a) tytuł zawodowy magistra historii uzyskany 24.06.1993 r. w Wydziale Filozoficzno-Historycznym Uniwersytetu Łódzkiego po przedstawieniu pracy: *Rejs II Eskadry Oceanu Spokojnego Floty Wojennej Rosji*;

b) stopień doktora nauk humanistycznych w zakresie historii nadany 21.01.1999 r. przez Radę Wydziału Filozoficzno-Historycznego Uniwersytetu Łódzkiego na podstawie rozprawy *Polityka zagraniczna Rosji 1907-1914. Aparat decyzyjny, koncepcje, rezultaty*.

3. Informacje o dotychczasowym zatrudnieniu w jednostkach naukowych/ artystycznych.

a) od 1 września 1999 r. – adiunkt w Instytucie Historii Wyższej Szkoły Pedagogicznej w Kielcach Filia w Piotrkowie Trybunalskim (następnie Akademii Świętokrzyskiej, Uniwersytetu Humanistyczno-Przyrodniczego, Uniwersytetu Jana Kochanowskiego), od 1 października 2014 r. w Instytucie Historii i Stosunków Międzynarodowych Uniwersytetu Jana Kochanowskiego w Kielcach Filia w Piotrkowie Trybunalskim

4. Wskazanie osiągnięcia* wynikającego z art. 16 ust. 2 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. nr 65, poz. 595 ze zm.):

a) monografia: *Ministerstwo Spraw Zagranicznych Rosji w okresie panowania Mikołaja II (1894-1917). Przemiany organizacyjne*, wyd. Instytut Historii i Stosunków Międzynarodowych UJK, Filia w Piotrkowie Trybunalskim, Piotrków Trybunalski 2015.

b) omówienie celu naukowego/artystycznego ww. pracy/prac i osiągniętych wyników wraz z omówieniem ich ewentualnego wykorzystania.

Prezentowana monografia po raz pierwszy podejmuje temat reform Ministerstwa Spraw Zagranicznych za panowania Mikołaja II w tak szerokim zakresie. W dotychczasowych badaniach problem ten ujmowany był jedynie marginalnie i skrótowo. Koncentrowano się głównie na polityce zagranicznej, a ewentualne nawiązania do organizacji ministerstwa czyniono, aby oddać mechanizm podejmowania decyzji.

Podstawę źródłową pracy stanowią przede wszystkim niepublikowane materiały archiwalne. Pochodzą one z zasobów moskiewskiego Archiwum Polityki Zagranicznej Imperium Rosyjskiego (Архив Внешней Политики Российской Империи). Są to dokumenty z zespołu nr 159 „Departament Spraw Personalnych i Gospodarczych” (Департамент Личного Состава и Хозяйственных Дел) z lat 1896-1917, z serii „Działalność MSZ” (Деятельность МИД), „Reorganizacja centralnych i zagranicznych organów MSZ” (Преобразование центральных и зарубежных установлений МИД) i „Etaty centralnych organów MSZ” (Штаты центральных установлений МИД). Dokumenty te pozwoliły na opisanie zmian w organizacji poszczególnych jednostek ministerstwa, związanych z nimi etatów oraz przeznaczonych na ich utrzymanie środków finansowych. Materiały archiwalne umożliwiły omówienie propozycji przedstawicieli dyplomatycznych i konsularnych na temat reformy służby zagranicznej, posiedzeń i składów komisji zajmujących się tą kwestią.

Pracę wzbogaciły również dokumenty z Państwowego Archiwum Federacji Rosyjskiej w Moskwie (Государственный Архив Российской Федерации), w szczególności z zespołów: „Giers A. A.” (Гирс А. А.), „Lamsdorf W. N.” (Ламздорф В. Н.), „Ministerstwo finansów Rządu Tymczasowego” (Министерство Финансов Временного Правительства). Wniosły one dodatkowe informacje związane z osobami pracującymi w ministerstwie oraz z jego strukturą.

Utworzone w 1802 roku Ministerstwo Spraw Zagranicznych zajmowało szczególne miejsce w stworzonym w pierwszej połowie XIX wieku systemie administracyjnym Imperium Rosyjskiego. Specyfiką ministerstwa było to, że jego struktura dzieliła się na dwa piony. Pierwszy tworzyły organy centralne usytuowane wewnątrz kraju, w których mieścił się cały aparat urzędniczy odpowiedzialny za przygotowywanie odpowiednich dokumentów związanych z polityką zagraniczną państwa, gromadzenie informacji politycznych, ekonomicznych i społecznych dotyczących innych państw oraz akredytację przedstawicieli innych państw i kontakty z innymi ministerstwami. Drugi pion to przedstawicielstwa zagraniczne, dzielące się na dyplomatyczne i konsularne. Reprezentowały one państwo rosyjskie i jego obywateli na zewnątrz kraju, dbały o interesy polityczne i przemysłowo-handlowe, zajmowały się zbieraniem informacji umożliwiających przygotowanie i podjęcie odpowiednich działań przez aparat centralny.

Podstawą prawną dla funkcjonowania Ministerstwa Spraw Zagranicznych była *Organizacja Ministerstwa Spraw Zagranicznych* z 1802 roku, która była modyfikowana w latach 1832, 1846, 1856 i 1868. Ponadto działalność MSZ była regulowana następującymi

aktami: *Organizacją Rady Państwa, Organizacją Ministerstw, Organizacją Komitetu Ministrów, Regulaminem Służby Państwowej*. Chociaż działalność przedstawicielstw konsularnych regulował przede wszystkim *Regulamin Konsularny* z 1858 roku (modyfikowany w latach 1878 i 1893). Wszystkie te akty określały zadania, kompetencje, strukturę organizacyjną MSZ, regulowały warunki odbywania służby personelu resortu, a także wytwarzanie dokumentacji, określały wzajemne stosunki z wyższymi i centralnymi organami władzy państwowej.

Specjalne położenie resortu odpowiedzialnego za politykę zagraniczną w strukturach rządowych, wynikało z faktu, że podobnie jak w przypadku ministerstw wojny i marynarki podlegał bezpośrednio cesarzowi. Sprawy polityki zagranicznej nie wchodziły w kompetencje Komitetu Ministrów (a po 1905 roku Rady Ministrów) i Senatu. Nie podlegały Radzie Państwa, która była faktycznie odsunięta od tej sfery aż do 1906 roku, mimo że posiadała prawo wypowiedzania swojego zdania o projektach normatywów w obszarze kontaktów zewnętrznych, w tym tak istotnych jak wypowiedzenie wojny i zawarcie pokoju. Nie przez przypadek Ministerstwo Spraw Zagranicznych nazywano Kancelarią Jego Cesarskiej Mości do spraw zagranicznych. Zauważyć można to po sposobie postępowania kolejnych władców. Aleksander I (1801-1825), Mikołaj I (1825-1855), Aleksander II (1855-1881), Aleksander III (1881-1894) często prowadzili samodzielnie politykę zagraniczną, co najwyżej konsultując pewne sprawy z ministrem spraw zagranicznych. Linij swoich poprzedników starał się kontynuować Mikołaj II (1894-1917).

Ministerstwo Spraw Zagranicznych w końcu XIX i na początku XX wieku stanowiło skomplikowany mechanizm tak w kwestii strukturalno-organizacyjnej, jak i funkcjonalnej. Ustanowiona przez akty prawne wydane w XIX wieku organizacja struktur i zakres obowiązków poszczególnych jednostek organów centralnych ministerstwa nie spełniały wymogów praktycznych przy szybko zmieniającej się sytuacji międzynarodowej. W miarę zwiększania się skali działalności ministerstwa otrzymywały one nowe uprawnienia, które często nie odpowiadały nie tylko ich charakterowi i zadaniom, ale też strukturze. To powodowało, że aparat centralny stawał się ociążały i źle zarządzany, a działalność jego oddziałów w wielu ważnych sprawach dublowała się. Wszystkie te problemy szczególnie widoczne były, gdy porównywano rosyjski MSZ z jego odpowiednikami na zachodzie Europy. Dlatego też istotną kwestią w latach 1894-1917 było dostosowanie struktury ministerstwa do czekających go wyzwań na arenie międzynarodowej.

W pracy podjęto próbę ukazania podejmowanych w latach panowania cara Mikołaja II działań zmierzających do zapewnienia optymalnej organizacji Ministerstwa Spraw

Zagranicznych, by było jak najskuteczniejszym narzędziem do realizacji celów polityki zagranicznej Cesarstwa Rosyjskiego. Ten nadrzędny cel wiązał się z posiadaniem przejrzystych struktur organizacyjnych i decyzyjnych w kraju oraz odpowiednio zorganizowanych przedstawicielstw zagranicznych. Starano się również wskazać czynniki wpływające na takie, a nie inne przyjęte w tym zakresie rozwiązania (tradycje rosyjskie, wzorce zachodnie, wpływ cara, poszczególnych ministrów spraw zagranicznych oraz pracowników ministerstwa).

Zakres chronologiczny podejmowanego problemu stanowią lata 1894-1917, obejmujące okres panowania Mikołaja II, ostatniego z Romanowów na tronie rosyjskim. Na lata te przypadają dwie duże reformy dotyczące Ministerstwa Spraw Zagranicznych. Pierwsza zapoczątkowana przez ministra spraw zagranicznych Aleksieja Łobanowa-Rostowskiego, rozpoczęta w 1896 roku i dokończona w 1897 roku przez jego następcę Michała Murawiowa. Objęła ona swym zakresem jedynie organy centralne MSZ. Druga podjęta w 1907 roku przez kolejnego ministra Aleksandra Izwolskiego, w założeniach miała objąć reorganizację organów centralnych i przedstawicielstw zagranicznych. Kończył ją następca Izwolskiego Sergiusz Sazonow, który stanowisko to piastował w latach 1910-1916. W 1910 roku ukończono tylko projekt zmian w organach centralnych, jednak w życie wprowadzono je dopiero w 1914 roku. Prace komisji dotyczące przedstawicielstw zagranicznych przerwał wybuch I wojny światowej.

Dla pełnego omówienia powyższych zagadnień niezbędne było przedstawienie historii przemian organizacyjnych resortu odpowiedzialnego za sprawy zagraniczne od momentu powołania Ministerstwa Spraw Zagranicznych w 1802 roku. Wówczas powstawały zręby struktury organizacyjnej ministerstwa, ustalało się jego miejsce w hierarchii organów administracji centralnej Cesarstwa Rosyjskiego. Wtedy też powstawały akty prawne dotyczące organizacji i zasad działania ministerstwa, poczynając od wydanych przez Aleksandra I, Mikołaja I, Aleksandra II do Aleksandra III.

Jak pokazały początki panowania Mikołaja II działania podjęte w stosunku do Ministerstwa Spraw Zagranicznych przez jego poprzedników nie rozwiązały w sposób wystarczający problemów związanych z jego strukturami i funkcjonowaniem. Wśród wielu przedstawicieli dyplomacji rosyjskiej odczuwana była potrzeba zmian w MSZ. Dlatego też przedkładali oni kolejnym ministrom spraw zagranicznych (np. Włodzimierzowi Lamsdorfowi, czy Aleksandrowi Izwolskiemu) stosowne propozycje przekształceń ministerstwa. Efektem było podjęcie działań, które w założeniach miały doprowadzić do uzdrowienia sytuacji. Powoływano więc odpowiednie komisje, mające przeprowadzić

reformę centralnych organów ministerstwa i jego przedstawicielstw zagranicznych oraz mające dostosować je do wyzwań początków XX wieku i polityki międzynarodowej tego okresu. Ich prace były niejednokrotnie długotrwałe, co mogłoby postawić w wątpliwość sens reformy. Dodatkowym czynnikiem, który opóźniał wejście w życie zmian przygotowanych przez komisje ministerialne, była także procedura legislacyjna, co spowodowało np., że projekt reformy opracowany w 1910 roku doczekał się wejścia w życie dopiero w 1914 roku. Tej problematyce poświęcono rozdział drugi, w którym wskazano także na zmiany, jakie zaszły w organizacji MSZ po wybuchu I wojny światowej.

Podobnie jak w przypadku organów centralnych MSZ, rzecz miała się z przedstawicielstwami zagranicznymi. Tu również wśród przedstawicieli zagranicznych ministerstwa panowało poczucie potrzeby zmian w organizacji placówek zagranicznych rosyjskiego MSZ. Także oni składali swoje propozycje reform do ministerstwa. Niejednokrotnie pozostawały one bez echa, lub oceniano je negatywnie. Do reform przystąpiono dopiero wówczas, gdy funkcję ministra spraw zagranicznych sprawował A. Izwolski. Powołano odpowiednie komisje, które tak jak w przypadku reorganizacji resortu centralnego działały dość opieszale. Dodatkowym czynnikiem spowalniającym, ale jednocześnie mającym ułatwić reformę, było rozesłanie wśród przedstawicielstw dyplomatycznych odpowiedniej ankiety mającej ułatwić przeprowadzenie zmian. Spływające propozycje i uwagi przedstawicieli dyplomatycznych dotyczące planowanej reformy poddawano analizom podczas posiedzeń komisji. Ostatecznie w 1914 r. przygotowano wstępny projekt reorganizacji, jednak z powodu wybuchu I wojny światowej prace przerwano.

Wnioski, jakie nasuwają się po analizie działalności ministerstwa w zakresie zmian w centralnych organach MSZ, pozwalają stwierdzić, że dwie poważne reformy i kilka mniejszych w latach 1894-1917 niewątpliwie doprowadziły do unowocześnienia struktur MSZ, a co za tym idzie miały wpływ na jego działalność. Należy również podkreślić, że przemiany organizacyjne, mimo rozległych planów, realizowane były połowicznie. Do przyczyn niepełnej reformy można zaliczyć sprawę jej finansowania, inercję urzędników i brak chęci ze strony personelu aparatu centralnego do jej urzeczywistnienia oraz wszechobecny biurokratyczny konserwatyzm. Biorąc pod uwagę fakt, że reforma dotycząca organów centralnych weszła w życie praktycznie w momencie wybuchu I wojny światowej, nie jesteśmy w stanie ocenić, jakie owoce przyniosłaby w dłuższej perspektywie czasowej.

5. Omówienie pozostałych osiągnięć naukowo - badawczych (artystycznych).

Moja działalność naukowo-badawcza skoncentrowała się na zagadnieniu głównym, jakim jest historia Rosji XIX i początku XX wieku. W jej ramach wydzielić można następujące podgrupy, którym poświęciłem swoją uwagę: a) polityka zagraniczna Rosji w latach panowania Mikołaja II, b) Ministerstwo Spraw Zagranicznych Rosji w okresie panowania Mikołaja II, c) Duma Państwowa i polityka zagraniczna w latach 1907-1914.

a) Wyniki prowadzonych przeze mnie jeszcze w okresie studiów doktoranckich, w latach 90. XX wieku, badań nad polityką zagraniczną Rosji za panowania Mikołaja II przybrały postać monografii *Polityka zagraniczna Rosji 1907 – 1914. Aparat decyzyjny, koncepcje, rezultaty*, Toruń 2000, będącej poprawioną wersją rozprawy doktorskiej. Ich kontynuowanie w pierwszym dziesięcioleciu XXI wieku zaowocowało 4 artykułami naukowych poświęconymi postrzeganiu polityki zagranicznej przez rosyjskie kręgi przemysłowo-handlowe (tu istotny był tekst *Русские торгово-промышленные круги и внешняя политика России 1906 –1914 гг.* opublikowany w Moskwie) i ugrupowania polityczne oraz stosunkom rosyjsko-bułgarskim. Efekty swoich badań związanych z zagadnieniem polityki zagranicznej Rosji za panowania Mikołaja II prezentowałem również na konferencjach naukowych:

1. Referat pt.: *Русские торгово-промышленные круги и внешняя политика России 1906 –1914 гг.* na międzynarodowej konferencji naukowej nt.: *Индустриализация в Европе в XIX – XX веках*, Moskwa 2002;

2. Referat pt.: *Stosunki rosyjsko-francuskie w latach 1907 – 1914 w opinii rosyjskich ugrupowań politycznych* na ogólnopolskiej konferencji naukowej nt.: *Europa a Rosja (opinie, konflikty, współpraca)*, Mrągowo 2004;

3. Referat: *Rosja wobec ogłoszenia niepodległości przez Bułgarię w 1908 r.* na międzynarodowej konferencji naukowej nt.: *Czynniki wewnętrzne i międzynarodowe powstania niepodległych państw w Europie Środkowo-Wschodniej w XIX - XX wieku*, Łódź 2008;

4. Referat: *Rosyjska prasa liberalna a polityka zagraniczna Rosji na początku XX wieku.* na ogólnopolskiej konferencji naukowej nt.: *Rola mediów w społeczeństwie*, Łowicz 2014.

b) Dla lepszego zrozumienia prowadzonej przez Rosję polityki zagranicznej podjąłem badania nad Ministerstwem Spraw Zagranicznych Rosji w XIX i na początku XX wieku. Prowadzenie szerokiej kwerendy archiwalnej i bibliotecznej pozwoliło mi na przygotowanie 4 artykułów naukowych, poświęconych kwestiom wprowadzania języka rosyjskiego w dyplomacji carskiej, w latach 1882-1910, utworzeniu Ministerstwa Spraw Zagranicznych

przez Aleksandra I, reformom centralnych organów MSZ w latach 1906-1908 oraz zasadom naboru do służby w MSZ w okresie panowania Mikołaja II. Rezultaty swoich badań prezentowałem również na konferencjach naukowych:

1. Referat: *Aleksander I a reforma struktur państwowych w duchu liberalizmu na przykładzie MSZ* na międzynarodowej konferencji naukowej nt.: *Liberalizm w Europie*, Łódź 2004;

2. Referat: *Преобразования в структуре МИД России в 1906-1907 гг.* na międzynarodowej konferencji naukowej nt.: *Индустриализация и становление современной партийно-политической системы*, Moskwa 2006;

3. Referat: *Problem obsługi obywateli rosyjskich za granicą przez rosyjskie placówki konsularne na początku XX w.* na ogólnopolskiej konferencji naukowej nt.: *Postęp cywilizacyjny w XIX-XX w.*, Łowicz 2013;

4. Referat: *Biuro Prasowe Ministerstwa Spraw Zagranicznych Rosji na początku XX wieku.* na ogólnopolskiej konferencji naukowej nt.: *Media – historia i współczesność*, Łowicz 2013;

5. Referat: *Rosyjskie Ministerstwo Spraw Zagranicznych na drodze ku nowoczesności na początku XX w.* na ogólnopolskiej konferencji naukowej nt.: *Kształtowanie się nowoczesnego społeczeństwa w XIX-XX w.*, Łowicz 2013;

6. Referat: *Wymagania egzaminacyjne wobec osób pragnących podjąć służbę w rosyjskim MSZ za panowania Mikołaja II* na ogólnopolskiej konferencji naukowej nt.: *Oświata w przeszłości i dziś*, Łowicz 2014.

c) Innym obszarem moich badań, związanych z polityką zagraniczną Rosji na początku XX wieku, był wpływ na nią Dumy Państwowej. Badania takie podjąłem jeszcze w latach 90. XX wieku, podczas studiów doktoranckich. Zaowocowały one wówczas 2 artykułami naukowymi poświęconymi stanowisku III Dumy Państwowej wobec polityki zagranicznej w ogóle i wobec polityki dalekowschodniej Rosji w szczególności. Mimo że na początku XXI wieku moja uwaga została skupiona głównie na Ministerstwie Spraw Zagranicznych, nie porzuciłem tematyki związanej z Dumą Państwową, czego efektem był artykuł omawiający stanowisko III i IV Dumy Państwowej wobec polityki bałkańskiej Rosji w latach 1907-1914. Wyniki swoich badań zaprezentowałem również na konferencjach naukowych:

1. Referat: *III i IV Duma Państwowa wobec polityki bałkańskiej Rosji (do wybuchu I wojny światowej)* na międzynarodowej konferencji naukowej nt.: *Z dziejów pewnego eksperymentu. Parlamentaryzm rosyjski na progu XX stulecia w kontekście kształtowania się świadomości politycznej narodów imperialnej Rosji*, Lublin 2008.

2. Referat: *IV Duma Państwowa wobec wojen bałkańskich* na ogólnopolskiej konferencji naukowej nt.: *Konflikty w dziejach świata. W 100 rocznicę wybuchu I wojny światowej i Operacji Łódzkiej*, Łowicz 2014.

Niejako na uboczu głównego nurtu badań pojawiła się problematyka, która być może zostanie w szerszym zakresie podjęta w przyszłości. Związana jest z historią Polski XIX wieku i historią radzieckich sił zbrojnych w latach II wojny światowej. W pierwszym przypadku badania przyniosły efekt w postaci 2 artykułów naukowych, z których jeden poświęcony jest sprawie polskiej w latach I wojny światowej, a drugi problematyce tzw. ziem zabranych (Referat: *Ziemie zabrane w polskich podręcznikach akademickich* na międzynarodowej konferencji naukowej nt.: *Europa Środkowo-Wschodnia i Łódź w podręcznikach historii*, Łódź 2012).

W drugim przypadku jest to opracowanie (wspólnie Cz. Grzelakiem i Z. Matuszakiem) zbioru dokumentów dotyczących stanu Armii Czerwonej w przededniu wybuchu II wojny światowej (*Armia Czerwona w przededniu najcięższej próby (Materiały z posiedzenia Głównej Rady Wojennej i wyższej kadry dowódczej Armii Czerwonej w dniach 23-31 grudnia 1940 roku)*, Warszawa 2006 i *Armia Czerwona 1940-1941 (Materiały z posiedzenia Głównej Rady Wojennej i wyższej kadry dowódczej Armii Czerwonej w dniach 23-31 grudnia 1940 roku)*, Warszawa 2007).

6. Działalność dydaktyczna i popularyzatorska

W momencie podjęcia przez mnie pracy w Instytucie Historii UJK, Filia w Piotrkowie Trybunalskim powierzono mi prowadzenie ćwiczeń z historii Polski XIX wieku na studiach stacjonarnych oraz ćwiczeń i wykładów na studiach niestacjonarnych. Ponadto prowadziłem również zajęcia w formie ćwiczeń i wykładów na studiach podyplomowych z zakresu historii nowożytnej Polski i historii Polski XIX wieku. Stopniowo zakres moich obowiązków dydaktycznych ulegał zwiększeniu – powierzono mi prowadzenie wykładu z historii Polski XIX wieku na studiach stacjonarnych. Ponadto wśród zajęć dydaktycznych wymienić mogę wykłady monograficzne z historii Rosji przełomu XIX i XX wieku, historii Europy Środkowo-Wschodniej i wykład kursowy z historii Europy Wschodniej. Od roku 2005 powierzono mi prowadzenie seminarium magisterskiego. Efektem tego było wypromowanie 25 magistrów w latach 2005-2013. W związku z przejściem na system boloński powierzono mi także prowadzenie seminarium licencjackiego, czego efektem było wypromowanie 11 licencjatów w latach 2013-2014. Jednocześnie byłem też recenzentem podobnej liczby prac magisterskich i licencjackich.

Ważnym elementem działalności dydaktycznej stało się powierzenie w marcu 2004 r. funkcji opiekuna Studenckiego Koła Naukowego Historyków „Klio”. Dzięki mojemu

wspieraniu wspomniane Koło zorganizowało w latach 2005-2014 jedenaście konferencji naukowych o charakterze ogólnopolskim (początkowo studenckich, następnie studencko-doktoranckich). Wymiernym efektem było opublikowanie tomu materiałów pokonferencyjnych (*Elementy społeczno-narodowe w rewolucji 1905 r.*, wstęp i redakcja J. Budziński i T. Matuszak) i złożenie do druku dwóch kolejnych (w przypadku jednego z nich byłem recenzentem - [rec.] *Człowiek a historia. Militaria, ludzie, wydarzenia*, pod red. M. Broniarczyka, Naukowe Wydawnictwo Piotrkowskie). Dodatkowo członkowie wspieranego przez mnie Koła otrzymywali nagrody rektora UJK (2004 r.) i stypendia ministra nauki i szkolnictwa wyższego (2014 r.).

Jeśli chodzi o działalność popularyzatorską, w latach 2012-2014 prowadziłem wykłady z historii Rosji dla słuchaczy Uniwersytetu III wieku, wykłady z historii Polski związane z powstaniem styczniowym dla uczniów piotrkowskich, tomaszowskich i bełchatowskich szkół ponadgimnazjalnych oraz przedstawiałem wyżej wspomnianą problematykę lokalnej społeczności Piotrkowa Trybunalskiego w ramach wykładów otwartych.

7. Działalność organizacyjna

W roku 2005 r. zostałem wybrany na redaktora naczelnego rocznika „Piotrkowskie Zeszyty Historyczne”. Funkcję tę pełnię do chwili obecnej. W okresie jej sprawowania opublikowano dziewięć tomów rocznika, czasopismo uległo umiędzynarodowieniu, co znalazło odbicie zarówno w składzie jego Rady Naukowej, jak i wśród autorów. Ponadto znalazło się na liście czasopism punktowanych MNiSW, najpierw w 2012 r. z 2 punktami, a od 2013 r. z 4 punktami.

W 2008 r. powołano mnie na przewodniczącego Wydziałowej Komisji Wyborczej, z której to funkcji złożyłem rezygnację w związku z propozycją kandydowania na prodziekana Wydziału Filologiczno-Historycznego ds. dydaktycznych i studenckich. Funkcję tę objąłem we wrześniu 2008 r. i sprawowałem do końca sierpnia 2012 r. W roku akademickim 2012/2013 ponownie zostałem wybrany na stanowisko prodziekana ds. dydaktycznych i studenckich.

W październiku 2008 r. zostałem powołany na przewodniczącego Wydziałowej Komisji ds. Oceny Nauczycieli Akademickich na kadencję 2008-2012, a w październiku 2012 r. na kadencję 2012-2016.

* w przypadku, gdy osiągnięciem tym jest praca/ prace wspólne, należy przedstawić oświadczenia wszystkich jej współautorów, określające indywidualny wkład każdego z nich w jej powstanie